

The Holy See

PORUKA PAPE BENEDIKTA XVI. ZA 46. SVJETSKI DAN MOLITVE ZA ZVANJA 2009.

3. svibnja 2009.

Pouzdanje u Boju inicijativu i čovjekov odgovor

U prigodi predstojećega Svjetskoga dana molitve za duhovna zvanja, koji se obilježava 3. svibnja 2009., na Četvrtu uskrsnu nedjelju, pozivam Boji puk da razmišlja o temi "Pouzdanje u Boju inicijativu i čovjekov odgovor". U Crkvi odzvanja trajni Isusov poziv učenicima: "Molite dakle gospodara etve da pošalje radnike u etvu svoju" (Mt 9, 38). Molite! Taj urgentni Gospodinov poziv ističe kako molitva za zvanja mora biti neprekidna i puna povjerenja. Jedino ako bude nadahnjivana molitvom, kršćanska će zajednica zaista moći "imati veću vjeru i nadu u boansku inicijativu" (posinodska apostolska pobudnica Sacramentum caritatis, 26).

Poziv na svećeništvo i posvećeniivot poseban je dar Boji koji se uključuje u sveudiljni naum ljubavi i spasenja koji Bog ima za svakoga čovjeka i cijelo čovječanstvo. Apostol Pavao, kojega se na poseban način spominjemo u ovoj Pavlovoj godini o dvijetisućitoj obljetnici njegova rođenja, piše Efeanima: "Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji nas blagoslovi svakim blagoslovom duhovnim u nebesima, u Kristu. Tako: u njemu nas sebi izabra prije postanka svijeta, da budemo sveti i bez mane pred njim" (Ef 1, 3-4). U sveopćem pozivu na svetost ističe se posebni Boji zahvat, kojim odabire neke da izbliza slijede njegova Sina Isusa Krista i budu njegovi povlašteni slubenici i svjedoci. Boanski je učitelj osobno pozvao Apostole "da budu s njime i da ih šalje propovijedati s vlašću da izgone đavle" (Mk 3, 14-15); njima su se, malo po malo, pridružili ostali učenici, vjerni suradnici u misionarskoj slubi. I tako su se, odgovarajući na Gospodinov poziv i poslušni djelovanju Duha Svetoga, čete bezbrojnih svećenika i posvećenih osoba u tijeku stoljeća stavile u Crkvi u posvemašnju slubu evanđelju. Zahvaljujemo Gospodinu da i danas nastavlja pozivati radnike u svoj vinograd. Premda je istina da se u nekim krajevima svijeta bilježi zabrinjavajući nedostatak svećenika i da Crkva na svojem putu nailazi na teškoće i prepreke, jača nas nepokolebljiva sigurnost da nas na putovima vremena prema konačnome ostvarivanju Kraljevstva čvrsto vodi On, Gospodin, koji slobodno bira i poziva da ga nasljeđuju ljudi svih kultura

i svih ivotnih dobi, prema nedokučivoj promisli svoje milosrdne ljubavi.

Naša prva obveza je neprestanom molitvom odavati ivim taj poziv boanske inicijative u obiteljima i upama, u pokretima i udrugama zauzetim u apostolatu, u redovničkim zajednicama i u svim strukturama dijecezanskoga ivota. Moramo se moliti da se cijeli Boji puk sve više pouzdaje u Boga, uvjeren da "gospodar etve" ne prestaje traiti da neki svoj ivot slobodno zaloe kako bi tješnje s njim surađivali u djelu spasenja. A od pozvanih se iziskuje pozorno slušanje i mudro prosuđivanje, velikodušno i spremno prihvaćanje boanskoga nauma te ozbiljno produbljivanje onoga što je svojstveno svećeničkom i redovničkom zvanju kako bi na nj odgovorno i uvjerenom odgovorili. Katekizam Katoličke Crkve u vezi toga podsjeća da slobodna Boja inicijativa zahtijeva slobodan čovjekov odgovor. Taj pozitivan odgovor uvijek pretpostavlja prihvaćanje i udioništvo u naumu koji Bog ima sa svakim od nas. Taj odgovor, isto tako, prihvaća inicijativu Gospodinove ljubavi a za pozvanoga postaje obvezujući moralni zahtjev, izraz zahvalnog poštovanja Boga i potpuna suradnja u naumu koji On ostvaruje u povijesti (br. 2062).

Razmišljajući o euharistijskom otajstvu, koje na najbolji način očituje dar koji je Otac u osobi svoga jedinorođenoga Sina podario za spas ljudi, te potpunoj i poslušnoj Kristovoj odanosti u kojoj je ispio do dna "kale" Boje volje (usp. Mt 26, 39), bolje shvaćamo kako "pouzdanje u Boju inicijativu" oblikuje i daje vrijednost "ljudskome odgovoru". U euharistiji, savršenom daru koji ostvaruje naum ljubavi za otkupljenje svijeta, Isus se slobodno rtuje za spas čovječanstva. "Crkva je – pisao je moj ljubljani prethodnik Ivan Pavao II. – primila euharistiju od Krista svoga Gospodina ne kao dar, premda se među mnogim drugima ističe svojom dragocjenošću, već kao najuzvišeniji dar, jer je dar njega samog, dar njegove osobe u njegovu svetom čovještvu, kao i njegova djela spasenja" (enc. [Ecclesia de Eucharistia](#), 11).

Svećenici su određeni da vrše to spasonosno otajstvo kroz vjekove, sve do ponovnoga Gospodinova dolaska u slavi. Oni upravo u euharistijskome Kristu mogu kontemplirati izvrstan obrazac "pozivnoga dijaloga" između slobodne Očeve inicijative i Kristova odgovora danog s punim pouzdanjem. U euharistijskome slavlju Krist djeluje u onima koje je pozvao da mu budu slubenici; podupire ih kako bi njihov odgovor bio u znaku pouzdanja i zahvalnosti koja raspršuje svaki strah, čak i onda kad čovjek snano osjeća koliko je slab i nemoćan (usp. Rim 8, 26-30) ili je neshvaćen pa čak i izloen progonu (usp. Rim 8, 35-39).

Svijest da smo po ljubavi Kristovoj spašeni, koju svaka misa jača u vjernicima i svećenicima, nuno u njima potiče pouzdano predanje Kristu koji je poloio svoj ivot za nas. Vjerovati u Gospodina i prihvatiti njegov dar potiče nas, dakle, povjeriti mu se zahvalna duha prianjajući uz njegov naum spasenja. Ako se to uspije postići, onaj tko je pozvan dragovoljno se prepušta i stupa u školu boanskoga učitelja; tada otpočinje plodan dijalog između Boga i čovjeka, otajstveni susret između ljubavi Gospodina koji zove i slobode čovjeka koji ljubavlju odgovara, slušajući kako u njegovoj nutrini odzvanjaju Isusove riječi: "Ne izabrate vi mene, nego ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane te vam Otac dadne" (Iv 15, 16).

To ispreplitanje Boje inicijative i ljudskoga odgovora prodahnuto ljubavlju također je na čudesan način prisutno u pozivu na posvećeni ivot. Drugi vatikanski koncil uči: "Evandeoski savjeti Bogu posvećene čistoće, siromaštva i poslušnosti – kako su utemeljeni u riječima i primjerima Gospodinovim i kako ih apostoli, crkveni oci, naučitelji i pastiri preporučuju – boanski su dar koji je Crkva primila od svojega Gospodina i koji njegovom milošću uvijek čuva" (konst. Lumen gentium, 43). Isus je još jednom primjeran uzor posvemašnjega i pouzdanog prihvaćanje volje Očeve, u kojega se svaka posvećena osoba mora ugledati. Privučeni njime, već od prvih stoljeća kršćanstva mnogi su muškarci i ene napustili obitelj, posjede, materijalna bogatstva i sve što je ljudski poeljno, da bi velikodušno slijedili Krista i beskompromisno izvili evanđelje, koje je za njih bilo škola radikalne svetosti. Brojni idu i danas tim zahtjevnim putem evandeoskoga savršenstva i ostvaruju svoje poslanje ispovijedanjem evandeoskih savjeta. Svjedočanstvo te naše braće i sestara, u samostanima kontemplativnoga ivota kao i u ustanovama i drubama apostolskoga ivota, podsjeća Boji puk na "onu tajnu Bojega kraljevstva koje već djeluje u povijesti, ali očekuje svoje puno ostvarenje u nebu" (posinodska apostolska pobudnica Vita consecrata, 1).

Tko se moe smatrati dostojnim pristupiti svećeničkoj slubi? Tko moe prigrliti posvećeni ivot oslanjajući se samo na ljudske snage? Korisno je još jednom ustvrditi kako čovjek u svojem odgovoru na Boji poziv, budući da smo svjesni da je inicijativa na Bojoj strani i da On ostvaruje svoj naum spasenja, nikada ne smije postupiti poput bojaljivog lijenog sluga koji je zakopao u zemlju povjerene mu talente (usp. Mt 25, 14-30), već mora spremno prihvatiti Gospodinov poziv, po uzoru na Petra koji, pouzdavši se u Učiteljeve riječi, nije oklijevao ponovno baciti mreže, premda čitavu noć nije ništa ulovio (usp. Lk 5, 5). Nipošto ne poričući osobne odgovornosti, slobodan čovjekov odgovor Bogu postaje "suodgovornost", odgovornost u Kristu i s Kristom, u snazi djelovanja njegova Duha Svetoga; postaje zajedništvo s Onim koji nas čini kadrima donijeti obilat plod (usp. Iv 15, 5).

Primjeran ljudski odgovor, pun povjerenja u Boju inicijativu jest onaj velikodušni i potpuni Amen – Neka mi bude – Nazaretske Djevice, izgovoren poniznim i odlučnim prihvaćanjem planova Svevišnjega, koje joj je priopćio glasnik s neba (usp. Lk 1, 38). Njen spremni "da" omogućio joj je da postane Majkom Bojom, Majkom našega Spasitelja. Marija, nakon tog prvog "fiat" – neka mi bude, morala ga je još mnogo put ponoviti, sve do trenutka Isusova razapinjanja, kada je "stajala pod kriem", kako bilježi evanđelist Ivan, sudjelujući u uasnoj boli svoga nevinog Sina. Upravo s kria, umirući Isus ju je svima, a osobito nama svećenicima i posvećenim osobama, dao za Majku i njoj nas je povjerio kao sinove (usp. Iv 19, 26-27). elio bih njoj povjeriti sve koji osjećaju Boji poziv krenuti putem ministerijalnoga svećeništva ili posvećenog ivota.

Dragi prijatelji, ne dajte se obeshrabriti u teškoćama i sumnjama; uzdajte se u Boga i vjerno slijedite Isusa i bit ćete svjedoci radosti koju daje prisno zajedništvo s njim. Nasljedujući Djevicu Mariju, koju naraštaji proglašavaju blaenom jer je povjerovala (usp. Lk 1, 48), trudite se svom duhovnom snagom ostvariti spasonosni naum nebeskoga Oca, gajeći u svom srcu, poput Marije, sposobnost divljenja i štovanja Onoga koji ima moć činiti "velika djela" jer sveto je ime njegovo

(usp. isto, 1, 49).

Iz Vatikana, 20. siječnja 2009.

Papa Benedikt XVI.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana